

MRF 2023.129

Vestre Landsrets dom af 5. juli 2023, 12. afd., sag S-1589-22
(Thomas Raaberg-Møller, Annette Dellgren og Cecilie Maarbjerg Qvist)

Anklagemyndigheden mod T (adv. Anker Laden-Andersen)

Bøde og tvangsbøder for manglende efterkommelse af to påbud om lovliggørelse af tilstandsændringer i fortidsminde. Ikke tillagt betydning, at noteringen af fortidsmindet i tingbogen ved en fejl ikke var overført til det digitale tinglysningssystem. Forholdene var ikke forældede, da der var tale om fortsatte forbrydelser, hvorfor forældelsesfristen skulle regnes fra de påbudte opfyldelsestidspunkter.

I forbindelse med en besigtigelse på et gods ved Horsens i 2012 konstaterede Kulturstyrelsen (nu Slots- og Kulturstyrelsen), at ejendommens ejer, T, havde opført en glasoverdækning og en carport på et voldsted på godset. Den 4. april 2012 meddelte Kulturstyrelsen påbud efter museumslovens § 29 p til T om at fjerne glasoverdækningen og carporten med henvisning til, at der var tale om ulovlige tilstandsændringer af et fortidsminde. Påbuddet blev ikke efterkommet, og ved et tilsyn i oktober 2014 konstaterede Moesgård Museum, at der på voldstedet tillige fandtes to flisebelagte haveanlæg med tilhørende mure. Den 4. marts 2015 meddelte Kulturstyrelsen derfor endnu et påbud til T om at fjerne de to haveanlæg. T påklagede påbuddet om at fjerne haveanlæggene til Natur- og Miljøklagenævnet, der i august 2016 stadfæstede påbuddet, hvilket T indbragte for domstolene, der i MAD 2018.214 B og MAD 2020.96 V opretholdt påbuddet, dog således at en ældre flisebelægning fra 1974 blev retligt lovliggjort. Da påbuddene fra 2012 og 2015 fortsat ikke blev efterkommet, rejste anklagemyndigheden i juli 2020 straffesag mod T med påstand om bødestraf og tvangsbøder. T erkendte at have opført de ulovlige forhold på ejendommen, men påstod frifindelse med henvisning til, at han ikke havde været bekendt med fortidsmindebeskyttelsen på ejendommen. For byretten oplyste en medarbejder fra Slots- og Kulturstyrelsen, at ”fredningen efter museumslovens regler” var blevet meddelt den daværende ejer i 1969 og tinglyst på ejendommen, men at man under sagen havde konstateret, at den tinglyste deklaration ved en fejl ikke var blevet overført til det digitale tinglysningssystem. Byretten lagde til grund, at T i 2001 havde ansøgt om og fået afslag på tilladelse til at opføre en garagebygning på ejendommen med henvisning til den dagældende naturbeskyttelseslovs § 12 (nu museumslovens § 29 e), og at T derfor var

blevet gjort opmærksom på, at voldstedet inklusive både de synlige og tildækkede dele af voldgravene var omfattet af forbuddet mod tilstandsændringer i museumslovens § 29 e. Byretten lagde endvidere til grund, at glasoverdækningen, carporten og haveanlæggene først herefter blev etableret på ejendommen. På den baggrund og efter indholdet af den tinglyste deklaration, og uanset at noteringen af fortidsmindet ved en fejl ikke blev overført i forbindelse med digitalisering af tingbogen, fandt byretten T skyldig i tiltalen. Bødestraffen blev nedsat til 2.500 kr. henset til sagens ukomplicerede karakter og sagsbehandlingstiden, og T blev idømt månedlige tvangsbøder på 2.000 kr., hvis T ikke inden fire måneder fra byrettens dom fjernede de ulovlige forhold og fyldte op med ren muldjord og tilsåede med græsfrø af en vildgræsblanding. T ankede dommen til landsretten, der indledningsvis bemærkede, at forældelsesfristen er 2 år, jf. straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1, og at fristen regnes fra den dag, da den strafbare virksomhed eller undladelse er opført, jf. lovens § 94, stk. 1. I påbuddet af 4. april 2012 havde T fået frist til den 1. august 2012 til at lovliggøre glasoverdækningen og carporten. Fristen blev i maj 2013 forlænget til den 1. september 2013, og i juni 2014 blev fristen yderligere forlænget til den 1. september 2014. T blev den 8. april 2015 sigtet for at have undladt at efterkomme påbuddet, hvormed forældelsesfristen blev afbrudt. I påbuddet af 4. marts 2015 havde T fået frist til den 15. juni 2015 til at lovliggøre de to haveanlæg. Fristen blev senere forlænget til den 1. oktober 2020, og anklagemyndigheden havde den 27. januar 2017 indleveret anklageskrift til byretten, hvormed forældelsesfristen blev afbrudt. Landsretten bemærkede, at forholdene omhandlede manglende overholdelse af lovliggørelsespåbud, og at der var tale om ensartede og kontinuerlige undladelser, der måtte be-

dømmes som en fortsat forbrydelse. Forældelsesfristen skulle derfor regnes fra de påbudte opfyldelsestidspunkter, og forholdene var derfor ikke forældede. Af de grunde, byretten havde anført, tiltrådte landsretten, at T var fundet skyldig som

sket, ligesom landsrettens tiltrådte bødens og tvangsbødernes størrelse, idet fristen for at efterkomme påbuddene blev ændret til den 1. januar 2024. Med den ændring stadfæstede landsretten byrettens dom.

Kommentar: *Visse fortidsmindetyper, herunder bebyggede voldsteder, er først omfattet af museumslovens beskyttelse, når ejeren har modtaget meddelelse om deres tilstedeværelse. Efter museumslovens § 29 e, stk. 5, kan Slots- og Kulturstyrelsen lade en sådan meddelelse tinglyse på ejendommen, men tinglysning er ikke en gyldighedsbetingelse for fortidsmindebeskyttelsen. Dommen i denne sag illustrerer en vigtig forskel i den administrative og strafferetlige håndhævelse af miljølovgivningen. Mens den manglende overførsel af den tinglyste deklaration til det digitale tinglysningssystem er uden betydning for gyldigheden af de administrative påbud og for ejerens lovliggørelsespligt efter lovens § 29 p, kunne fejlen have fået betydning for vurderingen af den strafferetlig tilregnelser hos tiltalte. I den konkrete sag var der dog som følge af den tidligere dispensationssag fra 2001 ikke tvivl om, at tiltalte var bekendt med forbuddet mod tilstandsændringer. Om forældelse af strafansvar for manglende efterkommelse af lovliggørelsespåbud er dommen på linje med øvrig retspraksis, jf. f.eks. **MRF 2021.202 V**.*

Udskrift af dombogen

DOM

afsagt den 15. juni 2022

Rettens nr. 2931/2020
Politets nr. 3700-99110-00004-15

Anklagemyndigheden

mod

T

født den

Anklageskriftet er modtaget den 15. juli 2020.

T er tiltalt for overtrædelse af

1.

museumsloven § 40 a, stk. 1, nr. 2, jf. § 29 p, stk. 1, jf. § 29 e, stk. 1, jf. stk. 3, ved som ejer af ejendommen matr. nr. ..., beliggende [adresse 1], Horsens, ikke at have efterkommet Kulturstyrelsens påbud af 4. april 2012 om inden den 1. september 2014 at retablere forholdene ved det fredede fortidsminde ... voldsted (fortidsminde ...) ved at fjerne en udvendig glasoverdækning og en carport samt fundamentene hertil og fylde op med tilført ren muldjord samt Kulturstyrelsens påbud 4. marts 2015 om senest den 1. oktober 2020 at lovliggøre forholdene ved det fredede fortidsminde ... voldsted (fortidsminde ...) ved at fjerne 2 haveanlæg med tilhørende installationer fra fortidsmindet og tilså området med græsfrø af en vildgræsblanding.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om bødestraf.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om, at tiltalte under tvang af fortløbende bøder tilpligtes at efterkomme Kulturstyrelsens påbud af 4. april 2012 og 4. marts 2015.

Tiltalte har påstået frifindelse.

Sagens oplysninger

Tiltalte har forklaret, at han ejer ejendommen beliggende [adresse 1],

Horsens. Han erhvervede den i december 2000 gennem aktieselskabet ... , som han var eneejer af, og overtog den nogle år senere personligt. Han var eneejer af ejendommen, da han i 2012 fik påbud om at fjerne den udvendige glasoverdækning og carporten. Han havde i 2012 selv henvendt sig til Kulturstyrelsen, da han ønskede at ombygge nogle værelser på første sal. En medarbejder fra Kulturstyrelsen blev i den anledning vist rundt på ejendommen og så herunder carporten og terrassen ud for køkkenet. Efter dette møde modtog han påbuddet. Han vidste, at ejendommen var fredet, men han vidste ikke, at der også var et fredet volsted. Moesgård havde ført løbende tilsyn på ejendommen i 2004, 2008 og 2012, hvor både carporten og glasoverdækningen var opført, uden at der var fremkommet bemærkninger. Han var derfor meget uforstående, da han modtog påbuddet. Derfor kontaktede han en advokat og fik en tingbogsudskrift. Det fremgik ikke af denne, at der var et fredet voldsted. En anden advokat gav ham samme besked. Han henvendte sig derfor til Kulturstyrelsen og klagede sin nød. I foråret 2015 fremgik fredningen så pludselig af den digitale tingbog. Han husker ikke, om påbuddet af 4. marts 2015 kom før eller efter konstateringen i tingbogen. Han har endnu ikke fjernet hverken glasoverdækningen eller carporten, der står løst oven på belægningen. De to haveanlæg, som påbuddet af 4. marts 2015 vedrører, er et bord og to bænke af granit, der står på en terrasse for enden af voldgraven. Dette er heller ikke fjernet. Årsagen hertil er, at han har haft den reneste samvittighed, da arbejderne blev udført, hvorfor han finder påbuddene urimelige. Det var ikke Kulturstyrelsen, men en advokat der gjorde ham opmærksom på ændringen i tingbogen. Under den civile sag, som blev ført i to instanser, fik han ikke medhold i, at Kulturstyrelsen havde udvist passivitet. Bygningsfredningen fremgik af skødet, da han købte ejendommen. Både glasoverdækning, carport og haveanlæg er udført umiddelbart efter, at han flyttede ind på ejendommen.

Konsulent og arkæolog A har forklaret, at han har udfærdiget de to påbud til tiltalte, som denne sag omhandler. Der er to fredninger på ejendommen, og denne sag vedrører fredningen efter museumslovens regler. Beskyttelsen af fortidsminder skal meddeles ejeren, og i denne sag er meddelelsen givet til ejeren i 1960'erne. Meddelelsen vil typisk blive givet i et brev, hvor der står, at der på ejendommen er et beskyttet fortidsminde samt en fredningsdeklaration med beskrivelse af fortidsmindet, herunder hvor det er placeret. Museumsloven stiller krav om, at der skal gives meddelelse, men kravet til meddelelsen er ikke nærmere beskrevet. Der kan ske tinglysning på ejendommen, men dette er ikke et krav. Tidligere skete der tingslysning, og det vil man også gøre i dag i sager af denne karakter. Fortidsmindet i denne sag blev tinglyst på ejendommen i 1969. Tiltalte gav imidlertid udtryk for, at fredningen ikke fremgik af tingbogen, og der blev derfor sendt en forespørgsel til Tinglysningsretten. Her oplyste man, at tinglysningen ved en fejl ikke var kommet med i den digitale tinglysning, men man fandt den i akterne. Fredningen var meddelt ejeren, og tiltalte var blevet gjort opmærksom på fredningen i 2000/2001 i forbindelse med en anden sag. Noteringen fremgik af de digitaliserede tingbøger på Rigsarkivet, og de fandt

ejendommens blad på Rigsarkivets webside. Originaldokumentet er tilbage i tid sendt til ejeren, og genparten lå på arkiv hos Slots- og Kulturstyrelsen. Han har aldrig været i tvivl om, at der var tinglyst et fortidsminde på ejendommen. Det var et par advokater, der gjorde dem opmærksom på, at noteringen ikke fremgik af den digitaliserede tingbog, og det var derfor, de undersøgte det nærmere. Han husker ikke, om de selv undersøgte den digitaliserede tingbog, inden de henvendte sig til Rigsarkivet.

I 2001 og 2007 havde der været møder på ejendommen vedrørende en garage. Medarbejderen, der behandlede sagen, var ansat i fortidsmindekontoret. Han var ikke selv en del af denne sagsbehandling. Den carport, der havde været på stedet, var revet ned mange år tidligere. Den var således ikke omfattet af bygningsfredningen, for så var der ikke blevet meddelt tilladelse til nedrivning. Eftersom det var hans tidligere kollega ^B, der behandlede sagen omkring carporten, konkluderer han, at sagen må have været behandlet efter reglerne om fortidsminder og ikke bygningsfredningsreglerne. Sagen blev indbragt for Naturklagenævnet.

Der har været fremlagt påbud af 4. april 2012 og påbud af 4. marts 2015.

Der er enighed om, at fristerne for at efterkomme påbuddene efterfølgende er forlænget til henholdsvis den 1. september 2014 og den 1. oktober 2020.

Retten's begrundelse og afgørelse

Tiltalte har erkendt at have opført en udvendig glasoverdækning, en carport og to haveanlæg med tilhørende installationer på ejendommen matr. nr.

..., og at påbuddene om at retablere og lovliggøre forholdene ikke er efterkommet.

Fredningen af fortidsmindet ... voldsted (fortidsminde ...) blev tinglyst på ejendommen den 20. september 1969.

Efter bevisførelsen lægges det til grund, at tiltalte gennem Skov- og Naturstyrelsens skriftlige afslag af 23. marts 2001 på en ansøgning om tilladelse til at opføre en garagebygning på ejendommen blev gjort opmærksom på, at voldstedet inklusive både de synlige og tildækkede dele af voldgravene var omfattet af museumslovens § 29 e (dagældende naturbeskyttelseslov § 12), hvorefter der ikke må foretages ændring i tilstanden af fortidsminder.

Det lægges videre til grund, at glasoverdækningen, carporten og haveanlægene m.v. først herefter blev etableret på ejendommen.

På denne baggrund og efter indholdet af den tinglyste deklaration, og uanset at noteringen af fortidsmindet ved en fejl ikke blev overført i forbindelse med digitalisering af tingbogen, finder retten, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Straffen fastsættes som udgangspunkt til en samlet bøde på 10.000 kr., jf. museumslovens § 40 a, stk. 1, nr. 2, jf. § 29 p, stk. 1, jf. § 29 e, stk. 1, jf. stk. 3.

Henset til sagens ukomplicerede karakter sammenholdt med sagsbehandlingstiden, der - i hvert fald siden afgørelsen af 8. april 2020 fra Vestre Landsret - ikke har beroet på tiltaltes forhold, skal tiltalte kompenseres således, at bøden i overensstemmelse med Højesterets praksis nedsættes til 2.500 kr.

Forvandlingsstraffen fastsættes som nedenfor bestemt.

Tiltalte skal endvidere betale tvangsbøder som nedenfor bestemt, jf. retsplejelovens § 997, stk. 3.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T skal betale en bøde på 2.500 kr.

Forvandlingsstraffen for bøden er fængsel i 6 dage.

Det pålægges tiltalte inden den 15. november 2022 på ejendommen matr. nr. ... , beliggende [adresse 1] , Horsens at fjerne en udvendig glasoverdækning og en carport samt fundamenterne hertil og fylde op med tilført ren muldjord og at fjerne to haveanlæg med tilhørende installationer fra fortidsmindet (...) og tilså området med græsfrø af en vildgræsblanding.

Hvis pålægget ikke efterkommes inden fristens udløb, skal tiltalte betale en tvangsbøde på 2.000 kr. for hver påbegyndt måned efter fristens udløb.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger.

Tina Gehlert Schmidt

/edl/kkaa

Udskriftens rigtighed bekræftes.

RETTEN I HORSSENS, den 20. september 2023

Laura Wind
retsassistent

DOM

afsagt den 5. juli 2023 af Vestre Landsrets 12. afdeling (dommerne Thomas Raaberg-Møller, Annette Dellgren og Cecilie Maarbjerg Qvist) i ankesag

V.L. S-1589-22

Anklagemyndigheden

mod

T

født den

(advokat Anker Laden-Andersen, Frederikshavn)

Retten i Horsens har den 15. juni 2022 afsagt dom i 1. instans (rettens nr. 2931/2020).

Påstande

Tiltalte, T, har påstået frifindelse.

Anklagemyndigheden har påstået skærpeelse.

Forklaringer

Tiltalte og vidnet A har for landsretten i det væsentlige forklaret som i 1. instans.

Tiltalte har supplerende forklaret, at carporten, glasoverdækningen og haveanlæggene fortsat er på hans ejendom. Moesgård har med jævne mellemrum ført tilsyn på ejendommen og har ikke haft bemærkninger – kun ros.

Han havde haft nogle skrivelser med Kulturstyrelsen om carporten, men ellers havde der ikke været skriftlig korrespondance mellem dem før i december 2011. Det var på det tidspunkt, han blev udfordret på den opfattelse, han hele tiden havde haft om, at der kun var tale om en bygningsfredning på ejendommen. Det var også det, der fremgik af tingbogen.

Hans firma erhvervede [ejendom] i 1999 med overtagelse den 1. januar 2001. Da boede han og hans familie i England. C, som han havde et godt samarbejde med, kom på ejendommen, og de fik udarbejdet tegninger for renoveringen og planlagde arbejdet, som blev udført i 2001 og 2002. Derefter kom C igen, og de gennemgik det arbejde, der var udført. C havde ingen bemærkninger.

I 2011 besluttede han og hans hustru sig til at lave pigeværelserne på 1. salen om til soveværelse. Han henvendte sig til Kulturstyrelsen for at få aftalt vilkårene for denne renovering. C var ikke længere ansat i Kulturstyrelsen, og i stedet kom arkitekt D. De gennemgik det indvendige af huset og aftalte, hvordan de skulle lave 1. salen om. Han inviterede hende også med udenfor for at vise hende stedet. Hvis han havde haft dårlig samvittighed med hensyn til fortidsmindet, havde han aldrig vist hende udenomsarealerne. Nogle måneder senere fik han et brev om, at han havde gjort noget ulovligt, fordi der var et fortidsminde, hvilket han aldrig tidligere var blevet gjort bekendt med. Han henvendte sig til en advokat, som oplyste, at der i tingbogen kun var anført en bygningsfredning. Det var først i 2015, at det gik op for ham, at voldstedet var fredet. Han kan ikke huske, hvornår han første gang så deklARATIONEN fra 1969.

Han og hans hustru har været gift i mere end 45 år. De flyttede fra England til Danmark i 2015. Hans hustru er blevet ... Hun nyder at sidde på terrassen.

A har supplerende forklaret, at han fortsat er ansat i Slots- og Kulturstyrelsen. Tidligere arbejdede han på Nationalmuseet. Han har arbejdet med tilsyn med fredede fortidsminder siden 2011.

Tidligere blev fredninger af fortidsminder sendt til tinglysningskontorerne, der foretog en notering herom i tingbogen. De gamle fredninger er ikke blevet tinglyst på ny i forbindelse med digitaliseringen af tinglysningen, men de tidligere noteringer er overført til den digitale tingbog.

Han så i det fysiske arkiv, at ejeren i 2001/2002 var gjort bekendt med fredningen af voldstedet i forbindelse med en dialog med myndighederne om opførelse af en carport. Den sag var også behandlet af Naturstyrelsen. Han var ikke i tvivl om, at ejeren dengang var gjort bekendt med, at der var et fredet fortidsminde på ejendommen.

Forevist dokumentet fra ejendommens blad i tingbogen, ekstrakten side 189, har han forklaret, at det er et dokument, han fandt ved at gå ind på Rigsarkivets hjemmeside, da der blev rejst spørgsmål om, at tinglysningen af fredningen ikke var i den digitale tingbog. Det undrede ham, for der var sendt en meddelelse til ejeren i 1969. Det krævede ikke en kode eller andet for at gå ind på ejendommens blad på Rigsarkivet. Ejeren af ejendommen kunne derfor også selv have slået det pågældende dokument op.

Han kender ikke nærmere til, om der har været udarbejdet mødereferater i forbindelse med Kulturstyrelsens medarbejders besigtigelse på ejendommen. Moesgård har i forbindelse med deres besigtigelser indberettet deres resultat til kontoret for fund og fortidsminder.

C arbejdede med bygningsfredning, ikke fredning af fortidsminder. Vidnet arbejder med fredning af fortidsminder. Bygningsfredning og fredning af fortidsminder reguleres i to forskellige love og behandles af to forskellige kontorer.

Der kommer løbende flere fortidsminder, fx gravhøje. Han ved ikke, om der kommer flere voldsteder. Slots- og Kulturstyrelsen får typisk en indberetning om uregistrerede fortidsminder efter besigtigelse foretaget af tilsynsmuseet. Nogle fortidsminder er automatisk beskyttet, fx gravhøje. Hvis der er tale om et voldsted, sendes der en forhåndsmeddelelse til ejeren af ejendommen for at orientere vedkommende om det. Ejeren har så mulighed for at reagere, hvis der fx foreligger urigtige oplysninger. Styrelsen foretager som udgangspunkt ikke egentlige høringer ved fredning af fortidsminder, men de har i få tilfælde foretaget høring i forbindelse med fredning af store fortidsminder. Ejerne kan ikke klage over fredning af et beskyttet fortidsminde.

Landsrettens begrundelse og resultat

Det følger af straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1, at forældelsesfristen er 2 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 1 år for overtrædelsen. Efter straffelovens § 94, stk. 1, regnes forældelsesfristen fra den dag, da den strafbare virksomhed eller undladelse er ophevet. Forældelsesfristen afbrydes, når den pågældende gøres bekendt med sigtelsen, eller

når anklagemyndigheden anmoder om rettergangsskridt, hvorved den pågældende sigtes for overtrædelsen, jf. straffelovens § 94, stk. 5.

Kulturstyrelsens udstedte den 4. april 2012 et påbud til tiltalte om senest den 1. august 2012 at retablere forholdene ved det fredede fortidsminde ... voldsted ved at fjerne en udvendig glasoverdækning og en carport. Fristen for lovliggørelse blev den 28. maj 2013 forlænget til den 1. september 2013 og den 27. juni 2014 forlænget til den 1. september 2014. Det fremgår af sagen, at tiltalte den 8. april 2015 blev sigtet for at have undladt at efterkomme påbuddet af 4. april 2012.

Kulturstyrelsens udstedte den 4. marts 2015 et påbud til tiltalte om senest den 15. juni 2015 at lovliggøre forholdene ved det fredede fortidsminde ... voldsted ved at fjerne to haveanlæg med tilhørende installationer fra fortidsmindet og tilså området med græsfrø af en vildgræsblanding. Fristen for lovliggørelse blev senere forlænget til den 1. oktober 2020.

Anklagemyndigheden indleverede den 27. januar 2017 et anlageskrift til byretten.

Forholdene omhandler manglende overholdelse af to påbud om dels at fjerne en udvendig glasoverdækning og en carport, dels at fjerne to haveanlæg med tilhørende installationer. Efter landsrettens opfattelse er der tale om ensartede og kontinuerlige undladelser, der må bedømmes som en fortsat forbrydelse, og forældelsesfristen skal derfor regnes fra de påbudte opfyldelsestidspunkter. Forholdene er derfor ikke forældede.

Af de grunde, der er anført af byretten, tiltrædes det også efter bevisførelsen for landsretten, at tiltalte er fundet skyldig som sket.

Straffen fastsættes i medfør af museumslovens § 40 a, stk. 1, nr. 2, jf. § 29 q, stk. 2, jf. § 29 e, stk. 1, jf. stk. 3.

Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger tiltrædes det, at bøden er fastsat til 2.500 kr. med forvandlingsstraf som sket.

Landsretten tiltræder endvidere, at tiltalte i medfør af retsplejelovens § 997, stk. 3, er pålagt tvangsbøder på 2.000 kr. for hver påbegyndt måned efter fristens udløb, dog ændres fristen for at efterkomme påbuddene til den 1. januar 2024.

Med den anførte ændring stadfæster landsretten dommen.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Byrettens dom stadfæstes med den ændring, at fristen for at efterkomme påbuddene fastsættes til den 1. januar 2024.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger for landsretten.

Thomas Raaberg-Møller

Annette Dellgren

Cecilie Maarbjerg Qvist

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Vestre Landsret,

Viborg den 15. september 2023

Irma D. Nielsen

Ktfm.